

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre. 1 frt 25 kr. = 2 kor. 50 fl.
Félévre . . . 2 „ 50 „ = 5 „ „ „
Egész évre . 5 „ „ = 10 „ „ „

Megjelenik minden szerdán és szombaton.

Egyes szám ára 7 kr. = 14 fillér.

Egyes példányok Groszman J. antiqvar üzletében, Polacsek V. és Groák I. dohánytözsdejében, Groszmann J. Gubás F. és Heszlényi fűszerkereskedésében kaphatók.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG:
hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők:
Városháztér 10. szám.
Szerkesztő otthon van minden nap délután 1—2 óráig.
KIADÓHIVATAL:
hova a nyilvántartás, hirdetések és előfizetési díjak, valamint reclamációk küldendők:
Wesselényi és König
könyvnyomdája
Deák-utca (színház-épület).

POLITIKAI, TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI, TANÜGYI ÉS HELYIÉRDEKŰ LAP.

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

Tapsolj Magyarországot!

Többféle képen kommentálják Wekerle miniszterelnök minapi ischl-i utját, egy azonban biztos előtűnik a félhivatalosok szűkszavú jelentéseiből, és ez az, hogy a kormány egyházpolitikai programja zátonyra jutott. Még egy héttel ezelőtt nagy garral hirdették az avatott és avatatlan officiozusok, hogy a kormány egyházpolitikai javaslatával teljesen készen van és a királyi beleegyezés alapján, mi semmi esetre sem fog megtagadtni, még ez év őszén alkotmányos tárgyalás alá bocsáttatnak. És mi történik? Parancs adatik a — leszerelésre. Az officiozusok, melyek pedig alig pár nappal ezelőtt harci lármával telítették be a levegőt, most egyszerre ártatlan képpel adják hírül, hogy a korona a benyújtott törvényjavaslatot, melyről csupán annyit tudunk, hogy 170 §-ból áll, azaz a megokolással teszi ez idő szerint — ad acta, hogy a célbavett reformokat, tekintettel azok nagy horderejére és messzeható jelentőségére, előbb mélyebb studium tárgyává tenni óhajtja. Nem vagyunk oly naivak, hogy ne tudnók, voltaképen mi rejlik hát a félhivatalos sajtó eme szépen kiszelt s a közvélemény megtévesztésére szánt jelentéseiben.

Semmi kifogásunk nincs, de nem is lehet, a koronának jogköréből kifolyó ilyen vagy olyan elhatározása ellen, bárha — mint jelenleg — egyik legfőbb állami érdekről, nemzeti létünk konszolidálásáról és ezzel együtt új alapra való fektetéséről van is szó. A korona azt teszi, a mit akar. Szép dolog mindenestre, hogy még megindokolja jelen eljárását, mert ha nem is indokolná meg véletlenül nyilvánvaló konzervatív álláspontját a reformokkal szemben, ez is csak természetes és kétségekívül nem is első eset volna.

De van kifogásunk, van egy pár szavunk a kormány eljárását illetőleg, melyről — fájda-

lom — a Wekerle ischl-i utja után többé hamis fogalmunk nem lehet. Mindenki látta, a kinek hályog nem volt a szemén, már kezdettől folyvást egyedül az ámitó és elámitott nem akarta látni, mily hazug komédiát űz e kormány a nemzet jóhiszeműségéből, csupán párttaktikai szempontból. Elvi alapra, hangzatos programra volt szükség, hogy oldott kéve módjára szét ne hulljon az eddig jól fegyelmezett szabadelvű-párt, melynek kebelében tavaly mind határozottabban mutatkoztak a bomlás ijesztő jelenségei. Elveket proklamált hát a Wekerle-kabinet ujjonaszületése alkalmából, az ország nagyrészének osztatlan rokonszenve és tünető tapsvihara által kisérve, reformokat vett fel programjába, de nem a reformokért, hanem hogy megmentse általuk a bomlásnak indult szabadelvű-párt existenciáját és hogy teljesebb legyen a hatás, a kitűzött egyházpolitikai reformok megvalósulásához létfeltételét kötötte, melyről pedig egyáltalában sem azt nem tudta, hogy mikép, sem hogy mikor fogja végrehajthatni. S ez az, épen ez az a „szennyviz“, melyre a reformok születésekor Kossuth Lajos célozott. S ez az, épen ez, a félrevezetés, a felültetés kultusza, hol Tisza Kálmán raffinrozott politikai tanítványára ismerünk Wekerle-ben.

Mert odajutott a kormány, — s itt fekszik a gyermek a szárazon, — hogy nemcsak jelenleg be nem válthatja immár a nemzetnek tett kötelező ígérését és képtelen keresztülvinni egyházpolitikai programját, részint a főpapi, részint az aulikus körök erőlyes oppozíciója miatt, de sőt képtelen még a jövőben való keresztülvitelét is kilátásba helyezni egyházpolitikai programjának, a mint ezt az ischl-i utazás rosszul leplezett fiaskója kétségbevonhatlanul mutatja.

De nagyon természetes is ez.

És nem azt csodáljuk, hogy így történt, hanem azt csodáljuk leginkább, ha nem így történt volna. Maga Kossuth Lajos mondja, — s ez szent igaz — hogy nemzeti politika és liberalizmus oly együttjáró fogalmak, melyek egymást mindennemű körülmények között feltételezik. Hogy lehessen tehát liberális igazán az a kormány, mely soha életében nem volt — nemzeti, melynek része van a 14., 25. és a többi szégyenparagrafus megalkotásában; az a kormány, mely távollétével tündökölt ott, — talán felsőbb meghagyásra, talán a nélkül — hol mindnyájunk szíve összeforrva dobbant fel megújult emlékeink közös varázsa alatt?

Az ilyen kormány minden inkább, csak nem — nemzeti, csak nem — liberális...

Mert ha az volna, lett volna elég ereje és bátorsága Wekerlének a minap elosztatni végleg a korona aggodalmait, s meggyőzni a koronát affelől, hogy a hozzájárulás végett elébe terjesztett reformok nemcsak üdvösek, nemcsak szükségesek, de sőt hovatovább elodázhatlanok, mert rajtok fogna felépülni — mint egy szilárd talapzaton — egy egységes magyar társadalom, egy erős nemzeti állam, a régóta álmodott és várva várt — Uj-Magyarország!

Tette ezt vajjon Wekerle? Nem tette és nem is fogja tenni a jövőben sem.

Neki szüksége volt az egyházpolitikai reformokra, de mindig csak papíron, hogy mesterséges életet öntsön általuk a sorvadó szabadelvűpártba, helyreállítsa annak erősen megrongált reputációját, politikai hitelképességét, hogy megvesse általuk kiindulási alapját kabinetje működésének; miután ezt sikerült neki elérnie, kireparálta az itt-ott támadt réseket és csinált hangulatot egyházpolitikai programja által; más célja pedig nincs,

A SZABADSÁG TÁRCZÁJA.

Messze idegenben, hontalanság földjén,
Hol a bérczek csúcsa az egéig fölmen,
Nagy Olaszországnak Turin városába
Szálljon le az áldás Isten igazába!

Szálljon le az áldás arra a kis helyre,
A hol az a ház van, magyar lakik benne;
Kinek haja megvált hollóból — fehérre:
Szálljon le az áldás az ő ősz fejére!

Szálljon le az áldás a jó, szent öregre,
Hegessze be sebé, ha nincs behegedve;
Fájdalmát enyhítse, vigyen vigaszt neki:
Hogy szívünkbelől képe nem mosdott még ki!

Szent oltárkép nekünk az ő kedves képe,
Imádkozni járunk mi annak elébe.

Lajos napján tehát zengjük imádkozva:
Szálljon le az áldás nagy Kossuth Lajosra!

V. Jankó.

Pohárköszöntő.

(Egy pártlakomán elmondta: Bagoly Márton.)

Uraim! Polgárok! Ne vegyék rossz néven,
Ha én e kedélyes, vidám estebéden

Poharat emelve, magam elkurjantom,
S ezt a rongy papirost a kezemben tartom.
Miért tartom én e rongy papirt kezembe? . . .
Mert a gondolat már nem fért meg fejembe,
Mind ide ömlött ki erre a papirra
S önök jobban hiszik: a mi le van írva.

*

Ha most szétekintek ez egybegyült népen,
Öröm-sugárt látok mind meg annyi képen,
Örül itt mindenki, mert sikerült végre
Gyászféltől borítani a mameluk-czégre.
Porba hullt előttünk az ellen tábora:
Hiába volt annyi lisztje, pénze, bora!
Porba hullt . . . és onnan nem is kel fel többé,
Ha mi talpra állunk . . . elpihen örökké! . . .
Tegyünk az elhunytak most végtisztességét,
Sonkából, kolbászból sirjára emléket!

*

Most pedig örüljünk, usszunk mámor-árba',
Kedves gazda, jó bort töltsön a pohárba:
Hó! Álljunk meg! Baj van! Ugy látom én innen,
Sok úri ember van, a ki köztünk nincsen.
Nincs itt Mikuleczky, Sassy, Bizony Ákos,
Soltész Berczi alatt hol lapúl a vankos? . . .
Hol van Nozdroviczky, Vályi, Csorba, Kisszely?
Cseh, Németh és Tóth-nak lett volna még itt hely.
Távol van Veskóy, Szobránczy és Bársony . . .
De így is sok szép nép van itt egy rakáson.
Mozog Török János, a torka már száradt . . .
Haragszik, hogy a szóm ennyire megáradt.
Ne igyék még . . . később többet mondok kendnek.
Várjon egy keveset . . . sorja van a rendnek.

Itt van Kovács Lajos a főgenerális,
Kezében manlicher még a fakanál is.
Rettegett ember a mameluk táborban,
Bár gyönyörűséget nem talál a borban. —
Szava villám s a toll hegyes tör kezében,
Ilyen derék vezér kell nekünk . . . éljen!
Éljen! De a pohárt hagyjuk csak békében,
Mert nem végeztem be még én a beszédem.
Sok jeles férfit foglal itten helyet,
Kik megérdemelnek egy emelt kehelyet.
Verses mondókámon esnék akkor csorba,
Ha nem kötném őket szép rimes csokorba.
Szerényen ül köztünk a vasutas gárda,
Ily vidám jó kedvvel nem ülnekk itt tán ma,
Ha ők a nagy napon, a harcznak tüzeben
A mérleget felénk nem billentik szépen.
Itt van Porcs János is, ő az én mesterem,
Ezt most önök előtt nyiltan elismerem.
Nem tudom, hogy melyik erősebb ő nála:
Hazafisága-é avagy a pennája?
Nagy érdemök vagyon Neuman s Kürz Jakabnak,
Ő rajtok nemcsak mi, de mások is kapnak.
Ha az igazságon esik egy kis hiba,
Elmennek megvédni akár Szombatyiba.
Sokat fáradozott és áldozott Karla,
Jó messzire elnyult az ő vastag karja,
Fodor s Erdély-nek járt a keze, lába,
Zólyomi sem tölté az időt hiába!
A lábára nyögött szegény Kecskeméty,
De azért nagy hasznát vette a párt neki.
Józsi és a Sándor jó katonák voltak,
Az ellenség közé lövegeket szórtak.

nosza hozzá kell hát fognia az egyházpoltikai reformok szép csendes, mesterséges elaltatásához.

Tapsolj Magyarországot!

Köszegi Armand.

Pályaválasztás.

Csak pár nap van hátra s a „műszak“ csarnokai: az iskolák újra megnyílnak, kis és nagy tanulók elhagyják a szülei házat, hogy a tudományok mérhetlen tengerén hajókázzanak. Minden egyest a szülék féltő gondja, utólérhetlen s kibeszélhetlen szeretete kíséri, az édes anyák szemei könybelábadnak a 9 éves fiu távozásakor is, meg akkor is, mikor már az „akadémiára“ küldi. Hiszen tudja az a jószágos anyai szív, hogy gyermek még ez is és pedig sokkal gyermekebb, mint amaz, mert „nagy gyermek“, kit a társadalmi élet magához ölelhet úgy, hogy ölése egyenlővé lehet az agyonfojtással.

De nem az a czéлом ezuttal, hogy a szülk elszomorodását rajzoljam, hanem sokkal inkább oda törekszem, a mi éppen e napokban képezi igen-igen ok családban a beszéd tárgyát, t. i.: a pályaválasztás kérdését fejtegetni, mint a mely a legmélyebben nyúl az ember életébe, csaknem belemarkol mintegy az ember jövőjébe is. Mert egy rosszul választott pályára igen sokszor tönkre teszi az embert, a választott pályától való idegenkedés, fázás, annak kicsinylése, az azzal való elégedetlenség, mind olyan jelenségek, melyek apró tűszúrásokhoz hasonló módon sértegetik a lelket s igen könnyen az öngyilkosság gondolatához is juttathatják azt, kinek nincs kellő lelkiereje a megnyugváshoz.

A pályaválasztást úgy tekinthetjük, mint elhatározó lépést kire-kire nézve jövőjét illetőleg. No már egy ilyen nagy fontossága, az ember egész földi életére kiható lépést csak úgy könnyelműen, meggondolatlanul nem tehet senki, a ki szereti önmagát s van valami becse előtte az életnek. Éppen azért százszor meg százszor meg kell fontolnia úgy a pályát választó ifjunak, mint a szüléknek: melyik ugyan az az életpálya, melyre ifjusága legszebb idejét szánja, hogy a rosszul választott pályán hiába eltöltött idő után a késői bánkodás keserű könyvei ne legyenek a tanui az egykor hibásan tett lépésnek.

Mindenkinek, a ki pályát választ, meg kell vizsgálnia önmagát legszigorubbán. Mérlegelnie kell szellemi s testi tehetségeit, a czélt, melyet maga elé tűz, a hivatottság, hajlam-érzetet s természetet, melyek ragadják az embert, vagy elidegenítik az embert egyik pályára felé s másik pályától. Az egyéni sajátos természetet is figyelembe kell vennie a pályaválasztónak, mert az is helyet kér magának, s ha most nem méltatják figyelemre, félni lehet, hogy később kér magának helyet, a mikor már veszélyeztetheti is a különben révpartot ért egyén életének csendes folyását s megzavarhatja az ember életútjának határozott

Posztot álltak fent Tóth, Lövey s Balajthy,
De lent hadakoztak Sarkady, Varajthy.
Most már körülnézek: ugyan ki van itt még?
Apró kis emberek: Szarka, Halász, Kispék!
Pohárral kezében itt van Török János,
Nélküle ez a kör volna nagy hiányos.
Sok vicez, tréfa lakik ott a kalap alatt,
Szereti azokat, mint a jó italat.
Tapolczára ment ő zord télnek derekán,
Hej, sok jó bor lefolyt már az ő derekán.
Orrán virít a jel, a bibor, az érem,
Őt e dicsőségben egykor tán elérem.
Engedj meg hát édes, kedves János bátyám,
Hogy ilyen gorbombán félresimult a szám.
Szépeket mondani nem tudok, ezt érzem,
Marni, szurni, vágni: ez a mesterségem
De el is hallgatok, mert ám nagy baj lenne,
Ha e gonosz nyelv még egyszer félre menne!
Fel a pohárt, folyjon a bor, mint a zápor,
S kiáltunk, hogy éljen házigazdánk: . . . .!
Hó, álljunk meg! Baj van! Majd elfelejttem,
Hogy én itt annyi sok jó eledelt ettem.
Már pedig az ember, ha kész az itala,
S tele tömi gyomrát, nézzen jobbra, balra,
Keresse, ki hozott ennyi sok jót, szépet?
S köszönje meg neki e nagy szíveséget?
Háziaszonyunk az, térjének nemtője,
Hazafiságának lángra élesztője;
Igaz honleány ő szívében, lelkében,
Kiáltunk hát nagyot, hogy: Sokáig éljen!

irányát Az sem mellőzendő: gyorsan kíván-e valaki célhoz jutni, minél előbb u. n. fizetéses állást akar-e elérni, vagy pedig nem irtózik czéljának messzebbre nyúló időben elérésétől s nyugodtan be tudja-e várni vágyainak, reményeinek teljesülését. Óvakodni kell vágyainak, reményeinek teljesülésétől, a légvárák építgetése az ifju-korba tartozik ugyan, de a pályaválasztás kérdésénél ne azt tekintjük, a mi „talán“ bekövetkezhetik, mint legfőbb kívánság, hanem csak azt, a mit „okvetlen“ biztosít a választott pályára természete. Reménykedni lehet, de csak okos reménységgel. Soha se feledje a pályaválasztó Petőfi nagyjelentőségű szavait:

„Szép reményink hajnalcsillagánál
A jövendő tündérkert gyanánt áll;
Csak mikor a tömkelegbe lépünk,
Venni észre gyászos tévedésünk.“

Hivatottság, hajlam, tehetség, vágy, öntermészet, mind megkívánják, hogy figyelembe véssenek s reájuk súlyt helyezzenek a pályaválasztásra jutottak. Az az ismeretes mondás: „Nincs hozzá kedvem“, igen megfontolandó az ezt mondó által, hogy mi indítja e nyilatkozatra. A kit tehetségének hiánya, természetének helyes ismerete vezet e nyilatkozatra, okosan beszél; de ha talán azért nincs kedve, — bár érzi a hivatottságot valamely pályához, — mert esetleg nem biztosít fényes jövőt, csak tisztességes állást, az már arról tanuskodik, hogy nem tud komolyan gondolkodni. Hiszen az a fényes jövő ki számára képez biztos tulajdönt? . . . Fellegvár az, melyet csak az önmagával számot vetni nem tudó építhet, hogy aztán keservesen megbánja balgatagságát.

Ma már hazánkban is annyi mindenféle pályára nyílik az erre hivatottak számára, hogy panaszt e tekintetben egyáltalán nem hallhatni. S a magyar ember a maga Istentől nyert testi-lelki tulajdonával, ha akarja s jól választotta pályáját, mindenikén munkálhatja saját s hazája boldogságát. A magyar ember mindenre alkalmas, csak hogy nem ismeri önmagát. Előítéletei nagy számmal vannak, melyek a legnagyobb mértékben hatást gyakorolnak rá s semmi áron sem hajlandó egyik-másik életpályára rálépni. Pedig ha igazán szeretjük hazánkat, csak úgy biztosíthatjuk szabadságát s függetlenségét, ha minden pályán elfoglalunk minden olyan pozíciót, mely alkalmas arra, hogy a haza javára hathatósan munkálkodhassunk róla. Bár hazánk a legnagyobb mértékben agrikultur állam, négy mértékben családik, ki egyedül ettől várja felvirágzását. Agrikulturájával össze kell kötni mindent, mi üdvét előmozdithatja. Vét az a haza ellen, ki nem látja be, hogy nem csupán egy irányban kell a hon javát munkálni, hanem minden irányban, mely becsületes és tisztességes.

Éppen ezért kiválóan kívánatos volna, hogy a katonai s kereskedelmi pályára nagyobb előszeretettel részesüljön, mint a melyek a mai kor viszonyai között legfőbb mozgató elemek gyanánt szerepelnek az államok életében. Különösen ez utóbbit kell nagyon ajánlanunk, mint a mely nem is kíván annyit, mint a katonai, melytől hazánkban méltán irtózkodhatnak az emberek a sajátos politikai viszonyok miatt. A kereskedelmi tér az, mely csaknem az egész világgal összeköttetésbe hozza hazánkat, a melyen ki-ki legjobb tudása szerint használhat hazájának olyan mérvben, aminőt aligha nyerne egyebütt.

A magyar társadalmi életben még ma is azok foglalják el az első helyet, kik a „jogász“ nevezet alá esnek. S méltán. Manapság is a jogi pályára az, mely embereit a legméltóbban jutalmazza. Különösen a bírói pályára ma már olyan, hogy azon kiki a legtisztességesebben megélhet, — sőt fényesen is, ha arravalósága, képzettsége nyilvánvaló. E pályán a biztos előrehaladás meg van állapítva, a melyet itt-ott korlátoz ugyan a protektio, de elvégre is akadályokkal mindenütt kell küzdeni.

Az orvosi pályára ma még igen sok kívánni való tár fel azok előtt, kik ismerik annak előnyeivel szemben hátrányait is. De hova-tovább fejlődik hazánk e téren is s eljő az idő, a mikor a nép az orvosokat igazi jó barátainak fogja tekinteni s nem látja bennök „a halálmadár“-t.

A tanári pályát, valamint a tanítóit, sajnosan kell megvallanunk, hazánkban még mindig nem részesítik olyan elismerésben, a mint megérdemlik annak méltó betöltői. Maga az a körülmény, hogy osztályokba vannak osztva az állami törvények szerint, a legnagyobb mértékben tanuskodik a tanári állás megbecsüléséről. Pedig talán ez az, a mely hazánk műveltségének előmozdítását biztosítja! . . .

A tanítókról ne is szóljunk, mert pirulva kell bevallanunk, hogy itt a lehető legszűkebb fokon állunk minden tekintetben. S a mi a legrettenetesebb: maga az állam az, a mely semmi áron nem tudja, nem akarja megérteni e szégyenteljes állapotok tarthatatlanságát. Pedig talán a tanítók azok, kik a föld egyszerű népét kiemelik a természetes állapotból s ezért érdemelhetnének néminemű tisztességet?!

A műegyetemi tanfolyamra készülők biztos reménységgel lehetnek tisztos jövőjük felül, — ugyszintén az ipariskolák tanulói is; míg a gazdasági tanintézetekbe készülők bizony fontolóra vehetik a mai viszonyokat, a mikor kezd agrikultur politikánk másirányúnak engedni: helyes dolog-e szaporítani azok számát, kikből a legnagyobb kontingense kerül ki a proletáriusoknak, mivel vajmi kevés helyen nyílik alkalom az arrahivatottaknak tehetségüket érvényesíteni s így arra vánnak kárhóztatva, hogy pályájukat elhagyják s tört reménnyel más életmód után nézzenek.

A leggyorsabb célhozjutást ígér ez idő szerint a vasúti tisztképző tanfolyam, mely 8 osztály után egy évi kurzust kíván s aztán rögtön nyújt kenyeret.

Talán még a művészeti pályáról kell megemlékezni. De erről szólnom sem kell, mert a kibem meg van az isteni szikra, az megy előre, s jövője, csak kitarása legyen, biztosítva van.

A jegyzői, pénzügyi, erdészeti, gyógyszerészeti stb. pályák mind nyújtanak megélhetést, csak a rátermettség legyen meg az illetőkben. Az erdészeti s bányászati pályára fejlődő stádiumban van; van remény, hogy szép siker várja a vállalkozókat.

Utólsónak hagyjam azt a pályát, a melynek terén is működni óhajtok, a melyre hajlamból, hivatottsági érzetből léptem. Értem a lelkészit. Alig van állás, mely magasabb czélzatu volna, s alig van állás, melynek igen sokszor olyan kevés becse volna, mint a papi állás. Hiszen korunknak szemmel látható jellemvonása a vallási közönyösség. Mit lehet aztán várni a vilás szolgálja iránt e közönyösség hivatól? . . . Mást, mint föl sem vevést, nem. Különösen ez a sorsuk a prot. lelkészeknek, mint a kik arra is utalnak, hogy a szegénységgel küzdenek. Már pedig a szegénység soha senkinek sem szerzett becsületet. A szegénység sok ember szemében bün. . . De azért e pályán is megél az ember. Legfőkébb le kell mondanunk arról a jogos követelményről, melynek egy 12 esztendeig tanult művelt emberről okvetlenül meg kell lenni: jogos követelményünkről: a független, társadalmi tisztos megélhetésről.

Jellemezve bemutattam az életpályákat is, a midőn a pályaválasztásról irtam gondolataimat. Ha csak egyetlen egy pályát választónak sikerült is utmutást adnom: drágán megvagyok jutalmazva.

Dr. Tüdös István.

Szörnyűség!

Bikk lábától a Sajó partjáig
Egy bős kiállítás, egy vad zivatar
Vicsorit most a „Szabadság“ ellen
Minden jól kitént mameluk-agyar.

Ott forrong a kráter a kórház keblében, izzó láváját ránk, méreggel vegyítve, a „Közöny“ hasábján kiönté Ballagi. De ez még mind semmi! Fellegek gyűlének a látó határon keletől nyugatig. A „B. M. Lapok“-ból villámok cikáznak, istennyila csattog, tüzes Franc-nyelv pattog. Reszkess óh „Szabadság“! A piczi kis Dávid mérges parittyája, a nagy Góliáthot a szíven találta. Neked most már véged! Jaj szegény fejünknek!

S miért e nagy felháborodás? Csupán csak azért, mert lapunk legközelebbi számában azt találjuk írni, hogy Kristóf Borbála, egy 17 éves cselédleány, a kit mérgezési tünetek közt és hó 15-én szállítottak a közokórházba, a dr. Singer Henrik által beadott ellenmérgek következtében meghalt s ezt a bonczoló orvosok is konstataáltak. Hát ez hiba volt a mi részünkről; hiba volt, hogy utána nem néztünk, vajjon igaz-e az, a mit tudósítónk irt s ha utána nem néztünk, ki kellett volna hagyni e valótlan közleményt. De még sem olyan óriási bün ez, a melyért oly vad támadásokat megérdemelnénk, melyeket a mi szeretetreméltó lapkollegáink intéznek ellenünk. A mi kedves lapársaink, a kik különben megölnének bennünket egy kanál vízbe. ha lehetne, minden legkisebb alkalmat megragadnak, hogy folyton növekedő népszerűségünk és hitelünk ellen törjenek. De ez a törekvésük nem sikerül nekik, mert a józanon gondolkodó közönség tudja, hogy ember nincs hiba nélkül s a mit gyalog emberek készítenek, az csak nagy ritkán tökéletes. A tazezas kezében gyakran összeomlik az agyag, az orvos is elhibázza sokszor a gyógyítást;

hát csak az újságíró az a csalhatatlan, a kinek hibát ejteni nem szabad? . . . Mi ebbeli tévedésünket így higdigadon és őszintén sajnálattal akartuk beismerni, mert nekünk tökéletesen mindegy, akármi-féle betegségben halt meg a szegény Kristóf Borbála, azt pedig csak nem teheti fel rólunk senki, hogy mi dr. Singer Henrik ellen, a kinek ügybuzgóságát, nagy tudományát s ritka gyógyítási sikereit mindenkor elismertük, most is elismerjük, rosszakaratú támadást akartunk volna intézni. S ezzel az ügyet be is fejeztük volna.

Most azonban, midőn dr. Ballagi János kórházi segédorvos oly vak dühvel s szenvedélytől elragadtatva rontott ellenünk a „Borsod-Miskolczi Közlöny“ vasárnapi számában, s a »Borsodmegyei Lapok« is a tapintatlanság és felületesség vádját szórja a szemünk közé, nem hallgathatunk el, hanem elmondjuk „lelkiismeretes gondossággal“ a valódi tényállást.

No hát!

Kristóf Borbála e hó 15-én délután 2 óra tájban lett rosszul. Gazdája: Fazekas Ferencz kir. ügyész-ségi hivatalnok 3 órakor küldött dr. Markó László orvosért. Dr. Markó fél 4 órakor elment a beteghez s rajta mérgezési tüneteket konstataván, intézkedett, hogy azonnal a kórházba szállíttassék. Lehetnek, a kik felteszik azt a kérdést, hogy dr. Markó miért nem adott neki valami gyógyszer? Hát ezt igen könnyen meg lehet magyarázni. Dr. Markó, mint a kórházi felügyelő-bizottság tagja, igen jól tudta azt, hogy a kórházi „szabályzat“ 22. §-a szerint a kórlátogatások éppen délután 5—6 óra között vannak, a mellynél a kórház minden alkalmasított orvosa jelen lenni köteles s így a beteg éppen a legjobb időben fog megérkezni, hogy kellő apparátus mellett orvosi segélyben részesüljön.

A beteget csakugyan pont 5 órakor beszállították a kórházba, de hát — sajnos — egyetlenegy orvos sem volt akkor ott! — Dr. Ballagi János, a kórházban lakó segédorvos nem volt otthon, senki sem tudta hol van, pedig a „szolgálati szabályzat“ reá vonatkozó szakaszának 2. ik pontjában világosan ott van, hogy ha magán-ügyei miatt eltávozik a kórházból, tartózkodási helyét köteles a kapusnak megmondani, hogy szükség esetén kéznél legyen. Elküldtek tehát egy ápolót dr. Singer Henrik osztályorvos lakására. Ő sem volt otthon. Félőrai várakozás után sem jött haza. A kórházi személyzet ekkor több irányban ment lesni az utcákra, kerestek egy kórházi orvost? . . . Végre egy ápoló 6 óra után találkozott dr. Singer osztályorvossal valahol a Búzatéren s így jutott el dr. Singer 7 órakor a beteghez. A késedelemért dr. Singert nem lehet kárhóztatni, mert végtére is ő nem bentlakó orvos s nem lehet tőle kívánni, hogy egész nap a házat őrizze. Dr. Singer az értesítés után azonnal megjelent a kórházban, a beteget megvizsgálta, egy ápolót magához vett, maga megcsináltatta a gyógyszer-tartályt a kórházban, hogy adják be a betegnek az orvossságot. Mire az ápoló a gyógyszerrel hazakerült, öreg este lett s a lámpánál akarták azt a szegény leánynak beadni, de — orvos nem lévén akkor sem jelen, — az ápolók állították, hogy nem vette be. Ez tehát a valódi, szomorú tényállás. A szegény Kristóf Borbála mondjuk délután 2 órakor vehette be a mérget és csak este 8 órakor jutott orvosi gyógyszerhez Miskolcra, a hol körülbelül 30 orvos és öt patika van. Nem vagyunk szakértők, de ha csakugyan igaz, a mit az orvosok gyanítanak, hogy K. B. belladonnát vett be, annyit mondhatunk, hogy az hat óra alatt bizony becsülettel működhetett. Az is hiba volt, hogy dr. Ballagi János, a kinek a „Szabályzat“ 20. §-a értelmében kötelessége lett volna az ilyen veszélyes körülményeknél a kór lefolyásáig a beteg mellett tartózkodni, élve nem is látta K. Borbálát, csak reggel 6 órakor, midőn már a szegény leány kiszüvetett. Ezeket tessék dr. Ballagi urnak megczáfolni. De ezeket csak úgy lehetne, ha azt konstatalná, hogy az egész „Kórházi szabályzat“ egy nagy — nyomdahiiba. Azért csak annyit mondunk: „ne dobálózék kövel az, a kinek a háza üvegéből van“.

Nem követjük dr. Ballagi János urat a sértő kifejezések alkalmazásában, bár ezekhez talán mi is értenénk. Miért ütnék mi szegényt, mikor saját elkövetett mulasztása üti őt agyon? Csak azt kérdezzük most már a közönségtől, mi jártunk-e el könnyelműen s lelkiismeretlenül, a mikor csak azt a hibát követjük el, a mit a fővárosi lapok nap-nap mellett elkövetnek, vagy pedig dr. Ballagi ur, a ki a fentebbiek szerint igazán „lelkiismeretes gondossággal“ ápolja a kórházi betegeket?

H I R E K.

— **Kossuth Lajos** hazánk nagy fiának névnapját, Magyarország hazafias érzelmű polgárai pénteken fogják megünnepelni. Országszerte összejöveteleket rendeznek e napon, városunkban azonban ilyen előre meghatározott összejövetel nem lesz, de azért minden igaz hazafi szent érzelmekkel fog holnapután Turinra gondolni s elfogja mondani lapunk mai tárczája szerint azt az imádságot, hogy: Szálljon le az áldás, istennek áldása Kossuth ősz fejére!

— **A magyar nemzet ünnepe.** Kettős ünnepet ült vasárnap városunk népe: a vallás és hazafiság ünnepe. A mindszeri róm. kath. templomban, az ünnepi misén jámbor keresztények dicsőítették Istvánt, a szentet; az igaz polgár és hazafi pedig vallásfelekezeti különbség nélkül magasztalta az első magyar királyt! Közös nemzeti ünnep ez, melyen össze kell törni a lánczoknak, melyeket felekezeti elfogultság, vak fanatizmus kövált. Egyet kell éreznünk, szívvel és lélekkel egyesülnünk kell — az igaz, önzetlen honszeretben. Igen! egyesülnünk kell, mert közelgő vész hullámai tornyosodtak már fejünk fölött. Századok viharzottak le az első magyar király megkoronázásától, mikor Magyarország erős állam, minden egyes polgára testetül, lelkestül magyar volt; ma határainkon belül hatalmas ellenséggel állunk szemben, mely nagyobb, veszesebb, mint bármely külelenség — a nemzetiségekkel és a panszlavizmus romboló eszméjével. Olyanok ezek, mint a pusztító szű a nemzet testén, konok ellenségek, hazaárulók. A nemzet fiaivá fogadta őket, politikailag és társadalmilag egyenjogusította őket, szabad versenyt engedett nekik, a nyilvános, a közéletből őket ki nem rekeszte és ők, a konok, ravasz ellenségek nem nyugosznak, lázadást szitnak, átpislognak arra keletre, legnagyobb ellenségeink hazája felé, őseik barábjaihoz. Oh ti kislélekűek! Eljövend majd az ítéletnek napja, tragikusan fogtok majd megbűnhődni akkor hűtlenségétekért, melylyel az édes anyaföld, a haza iránt viseltetek.

— **Személyi hír.** Zelenka Pál ev. püspök, főrendiházi tag, családjával a kies fekvésű Koritnyicza-fürdőbe utazott, hol néhány hétig üdülés végett időzni fog.

— **Katonai hír.** Gróf Üxküll-Gyllenband Sándor altábornagy, kassai hadtestparancsnok vasárnap délután városunkba érkezett s hétfőn részt vett az itt összpontosított katonaság próba-gyakorlatán. A Soper-szállodában tartott ebéd alkalmával tiszteletre az egri katonai zenekar játszott. Hétfőn d. u. 6 órakor Kassára visszautazott.

— **Egyházkerületi közgyűlés.** Kun Bertalan ref. püspök a napokban bocsátotta ki az egyházmegyei espereséhez a meghívót, melyben tudomásukra adja, hogy a tiszáninneni egyházkerület őszi közgyűlése szeptember hó 19. 20. napjain lesz Sárospatakon.

— **Simkovits Ferencz** zongoratanár a legszűkebb családi körben ülte meg tegnap este születésének 76-ik évfordulóját. 76 esztendeig jó egészségben élni nem érdem, hanem szerencse. De ebből a 76 évből 53-at mint zongoramester eltöltöni, bámulatos kitarítás és lelkiere mutat. Tudják ezt azok, keserű tapasztalják, a kiknek szomszédságában valami zongora-nebuló kinlódik. Simkovits legrégibb tanítványai közül többen manap magas állású férfiak, kuriai bírák stb. 40 esztendeje Miskolcz polgára Simkovits Ferencz. Bizony szép dolog egy városban 40 esztendő alatt annyi sok tanítvány és szülő haláljára érdemesnek lenni. Az Isten éltesse a köztisztelet és szeretetben álló Simkovits bácsit sokáig!

— **Jubiláló cukrászda.** A jelenleg Prevoati Oszkár birtokában álló cukrászda a napokban érte el fennállásának 60. évfordulóját, melyet ünnepélyesen meg is ünnepeltek. 60 éve tehát kedvencz helye a közönségnek.

— **Dr. Herczeg Frigyes** mező-keresztesi gyakorló-orvos a napokban utazott Berlinbe Koch tanárhoz a kolera tanulmányozása végett. Dr. Herczeg Bécsben végezte tanulmányait kitűnő sikerrel.

— **A miskolczi ev. ref. egyház presbyteriuma** vasárnap délelőtt Mikuleczky István főgondnok elnöke alatt ülést tartott, mely alkalommal egy városunkat érdeklő igen fontos ügyben hozott határozatot. Nem kisebb dologról van szó, mint az avasi templom ujjáalakításáról. Ez ügyben a presbyterium kérvényt fog intézni a vallás- és közoktatásügyi miniszteriumhoz, hogy a miskolczi egyházat ennek a nemes szándékának kivételében elősegítse, illetőleg segítse. A kérvény sikerre juttatása érdekében fölkérte a presbyterium Kun Bertalan püspököt és Mikuleczky István főgondnokot, hogy a miniszternek személyesen is ajánlák figyelmébe hazánknak ezt az építészeti emléket. — **A szirma-utcai elemi iskola** épületének egy szobával leendő kibővítését Filep József tenitónak buzgó fáradozása folytán elhatározta a presbyterium. — **A deszkatemető és a görög egyház temetője** között elvonuló ut elzáratása ellen, mely ügyben a presbyterium hogy a maga részéről a legerélyesebben fog föllépni s nem fogja megengedni, hogy Szathmáry Pál városi tanácsnok jogtalan terfoglalása miatt, az egyház temetőjén a sírhalmok legázoltassanak. — Több kisebb érdekű építkezési ügy elintézése után az ülés véget ért.

— **A miskolczi ev. ref. főgimnáziumban** lesznek ez évben a pótló érettségi vizsgálatok. A sárospataki és rimaszombati főgimnáziumokból jelentkező ifjak is itt vizsgálatnak meg, a kik kötelesek okmányukat e hó 28-ig Halmy Gyula igazgatónhoz beadni. Az írásbeli vizsgálatok augusztus 29-én reggel 7 órakor kezdődnek és tartanak szeptember 2-ig. A szóbeli vizsgálatok szeptember 5-én kezdetnek meg.

— **A miskolczi kereskedelmi és iparkamara** 1892-ik évi jelentését köszönettel vettük. A jelentés 225 lap erős kötet, mely nagy szakértelemmel és kiváló gondnal van szerkesztve. Abban Borsod-, Gömör- és Hevesmegyék összes kereskedelmi és ipartügyi részletesen vannak tárgyalva, úgy, hogy az érdekeltek e műből mindenre választ találhatnak. A jelentés kamaránk díszére válik.

— **A miskolczi ipartestület** előjárása e f. hó 25-én pénteken délután 3 órakor saját tanácskzasi termében rendes havi ülést tart a következő tárgysorozattal: 1. Elnöki előterjesztések. — 2. Az orsz. ipart. kongresszus előkészítő bizottságának átirata. — 3. A vásártügyi bizottságnak jelentése több vásárterek rendezetése tárgyában tett intézkedésről. — 4. Miskolcz város tanácsa, a szendrői s szerencsi járás főszolgabíráinak értesítései a 3. sz. alatti ügyben. — 5. A miskolczi keresk. és iparkamara értesítése a tanoncziskolai tandíj tárgyában. — 6. A Blau Gyula és Hercz Zsigmond kérvényei tárgyában beérkezett titkári jelentések. — 7. Némethi András ácsiparos kérvénye statisztikai lapjának rendezetése iránt. — 8. Nedreczky József lakatos tanoncz felszabadítása iránt beadott kérvénye. — 9. Miskolcz város tanácsának 5558/93. sz. végzése a Varajti és Bogdán építészek által beadott kérvényökre. — 10. A nyíregyházi, kecskeméti s keszthelyi ipartestületek megkeresései az általuk az 1884. XVII. t.-cz. némely szakaszainak módosítása s az orsz. vásárok rendezése tárgyában a nm. m. kir. kereskedelemügyi miniszter urhoz intézett felterjesztéseiknek pártolása tárgyában. — 11. Az állami ipariskolai igazgatóságnak körlevele az iskolának az érdekelt szakkörök figyelembe ajánlása iránt. — 12. Petrovics László kis-szebeni gimnáziumi tanár előfizetési felhívása a „Baross Gábor élete“ című műre. — 13. A titkár előterjesztései az iroda ügyforgalma s a bizottságok időszaki tevékenységéről; és végre — 14. Netán még beérkező megkeresések s magán-beadványok tárgyalása.

— **A katonai gyakorlatok.** A miskolczi 5. ezred gyalogsága, az egri 60. a 12. nuszárezred, a 21-ik vadász-zászlóalj és az edelényi tüzér-üteg tegnap délután indult utnak a nagy gyakorlatokra. Az első megállási hely Szerecs volt. Ma érkeznek Monokra s néhány nap múlva a Harangod vidékén megkezdődnek a gyakorlatok.

— **Az „Arany János“-kör** szombaton délután 5 órakor tartja nyilvános záró ünnepélyét a zárdatéri róm. kath. iskolában.

— **Uj vállalat.** Városunk környékén — mint hiteles forrásból értesülünk — Engel Sámuel és társai egy modern technika vívmányai szerint felszerelt mész-égető körkemenczét építenek, mely vállalat tagjai: Engel Sámuel, Dávidsohn Ábrahám, Korach Vilmos, Klein Zsigmond, Grosz Sámuel, ifj. Kohn Ignác és dr. Engel Arnold.

— **A sajó-szentpéteri körorvos választás.** Hosszas készülődés, sok hivatalos levélváltás után végre-valahára megtartott a sajó-szentpéteri körorvos-választás is folyó hó 17-én. Erős két párt állott egymással szemben; természetes mindkét párt igen bizott a győzelem sikerében. Dr. Rosenfeld József tiszta-füredi és dr. Orbán Barna máczai körorvos mellett foglaltak állást a község kiküldött képviselőtestület tagjai, — szám szerint 110-en. — Amott régebb idő óta mozgattak az ügyet minden kigondolható eszközzel, csak hogy övek legyen a biztos győzelem. Nem úgy az Orbán-pártiak! Ez volt is, nem is, mert az utolsó időben lépven fel a doktor ur, időnk sem volt szervezkedni. S hogy mégis 52 szavazat állt 52 szavazattal szemben: okát abban kell keresnünk, mert közvetlen a szavazás előtt sokan megkérdezték szívöket is, hogy ki mellett foglaljanak állást — s az Orbán Barna képesített-sége, ajánló levelei, kitűnő bizonyítványai, személyes tulajdonai aztán megadták a fölvetett kérdésre a biztos feleletet — és még a 12-ik órában is megérsődötünk. Drága fuvardíjon fogadott szekerek hozták a bőséges napidíjakkal ellátott Rosenfeldistákat jobbról is, balról is. Szóval ők elmondhatták egymásnak: drága barátok vagyunk! — Elérkezvén a litüztött idő, a járás főszolgabírája: Vadnay István elmondja, hogy a körorvosi állásra 13 pályázó van. S ő jogánál fogva mind jelöl. Azután megválasztotta a bizalmi férfiakat és a jegyzőt, mire a szavazást — nem lévén egyhangú közfelkiáltás — elrendeli. Rendkívül érdekes volt a szavazás lefolyása. Eleinte Orbán volt előnyben, később megfordítva. S végül hol egyik, hol másik, sőt a vége felé egyenlő volt. Letelvén a kitűztött 10 percnyi záridő is: a törvény értelmében sorshuzásnak kellett eldönteni: ki legyen a megválasztott körorvos? Feszült várakozás, siri csend követte e nem mindennapi pillanatot, s szinte látszott sok ember arcán, hogy imádkozik egyik az Istenhez, másik a Jehovához. A sors azonban úgy akarta, hogy Orbán Barna neve kerüljön ki a szerencse urnájából, mely pillanatot szívből jövő éljen követte az egyik részről, mélységes bánat és lemondás a másik részről. Letelvén az esküt a kihirdetett s jelenlevő körorvos: értésére adatott, hogy hivatalát 3 nap alatt köteles elfoglalni. Szóval az Isten is úgy akarta, hogy mi győzzünk! Felesleges mondanom is, hogy a győzelmet ősi magyar szokás szerint áldomás követte. Szives baráti körben kitűnő jó hangulat uralkodott, hol felköszöntőkben sem volt hiány. Csontó Károly ecsegi ref. lelkész találó szavakkal jellemezte

az orvosi pálya nagyszerűségét, szíve mélyéből üdvözlő a megválasztott doktort, ki vértünkbeli való vér, csontunkból való csont; mire rögtön Dr. Orbán Barna felált, megköszönvén a bizalmas támogatást, a jóakaratu pártfogást, életi a választó közönséget, különösen a református papságot, kiknek nem csekély részök van a mai nap sikerében. Galló kincstári főerdész humoros felköszöntőben kellemes epizódot mond el a nap történetéből s a jó barát a fiatal doktor egészségére üríti poharát. Szuhay Benedek f.-barczikai ref. pap nem az itt levőket életi, hanem azt az öreg nyugalmazott tudós tanárt, a sárospataki Orbán Józsefet, ki első sorban az érdem, hogy ily kitűnő fiút adott és nevelt nekünk, a hazának, a szenvedő emberiségnek s szíve melegéből óhajtja, hogy még sokáig fejfájásról se panaszkodjék kedves doktor fiának az őszbe borult aggastyán. Fejes Albert humoros felköszöntőben életi a szavazó polgárokat. Terhes Lajos edelényi ügyvéd a jó és kedves doktor egészségére üríti poharát, ki szívét tenyerén hordja. Végül Orbán az egyetértést, békességet életi s baráti jobbot nyújt ellenfeleinek és kívánja, hogy semmi ne zavarja az ő működését, mi talán e mai napra visszavihető volna. Bár ő nem pap, de buzgó apostola kíván lenni a békességnek, egyetértés szeretetnek. Mint jellemző dolgot fel kell még említenem, hogy — a rossz nyelvek szerint — Sajószentpéteren a nagy kereskedésekben a választás napján minden peneczellus elfogyott s a bukott választópolgárok többre becsülik a nagy nap emlékére kapott szép peneczellust — mintha dr. Rosenfeld volna a — körorvos!

Tánczvizgalom. A diósgyőri egyház javára f. hó 20-án a diósgyőri Tapolca fürdő-helyiségben rendezett multság — mint tudósítónk értesít bennünket — kitűnően sikerült. A multság kezdetén a diósgyőri vas- és aczélgár tisztviselői dalegylete adta elő a „Szabadság” dalt, mely a közönség sorában oly tetszéssel találkozott, hogy ezen énekszámot ismételni kellett. Közbe-közbe a dalegylet felváltva a diósgyőri dalárdával, szebbnél-szebb dalokat adott elő, emelve a közönség rózsás hangulatát, a mi fokozódott a tánczvizgalomnál, mely kedélyesség és fesztelenség tekintetében az idei vidéki multságok között páratlan volt. Az elért siker fáradozásában nagy része van Dr. Derczény Imre diósgyőri orvosnak, valamint Schnur József nyug. őrnagy, Stefán János, Nyusztay Vilmos és Pacher László uraknak, kik lekötözölő s szíves modorukkal a legvidámabb hangulatban tartották a közönséget. Az első négyest 40 pár tánczolta.

A kolera terjedéséről ujabban semmi értesítést nem kapunk. T.-Luczon a járvány apadóban van. 11 eset közül csupán csak 2 halálos volt, míg a többi kilencz kolerás-beteg már jó egészségnek örvend. A járvány T.-Lőkön is fellépett.

A Sámuel-napi országos vásár általában véve jelentéktelennek mondható. A mennyiben a napi forgalom sem a vevők, sem az eladók részéről nem volt eléggé élénk. A vidéki vásárlók, tekintve a zülalt egészségügyi állapotokat, tartózkodtak a vásártól.

Nagy tűz pusztított szombat délután Sajó-Keresztúriban, mely alkalommal 19 ház, számos melléképület, köztük a ref. templom a tűz marta-lékává lón. A tűz kiütése két játszó gyermek vigyázatlanságából keletkezett, kik égő gyertyával játszottak egy istállóban, honnan a tűz keletkezett. A tűz oltásának segédkezésére a miskolci önkéntes tűzörség is kivonult s derekas kitartásukkal sikerült a tűz tovább terjedését megakadályozni. A kár meghaladja a 27 ezer forintot.

A diósgyőri gyilkosság. A miskolci kir. törvényszék Papp Gyula 18 éves diósgyőri suhanczot, ki mult év márczius 12-én minden ok nélkül ittas állapotban meggyilkolta Poschpill Ferencz diósgyőri polgárt, dr. Szaffka Dénes kir. alügyész vád és dr. Molnár Gyula védő beszéde után csupán nyolcz évi fegyházbüntetésre ítélte.

A görömbölyi vízkárosultak részére Diósgyőrből 2 azaz két forintot kaptunk, mely a mellékelt gyűjtő-iv szerint a következők adományából folyt be: Molnár János, Viktor József 50 kr. Szalay József (S.-Ecség), Ujhegyi József, Kirchner Nándor 20 kr. Özv. Kardos Józsefné, Grünér Mihály, Horváth József, Szabó János 10 kr., összesen 2 frt. Ezen összeggel eddigi gyűjtésünk 111 frt 45 krt tesz ki.

Értesítés.

Minthogy a tiszavidékének több községében kolera eset fordult elő, — nehogy ezen vész behurczoltassék, szükségesnek látjuk a közönséget, főleg pedig a halkereskedőket felhívni, miszerint a tiszavidékére halért menni, esetleg onnan hozott halat megvenni, vagy éppen forgalomba hozni nem szabad. A ki ez ellen vét a nála talált hal elkobzásán felül még szigoruan meg is fog büntettetni.

Kelt Miskolczon, 1893. aug. 19.

Rendörkapitányság.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: **Dr. Halász Sándor.**
Kiadó: **Wesselényi és Könyg.**

NYILTÉR.*)

Folyó hó 18-án otthon nem létem alatt — mint feleségem mondja — két uriember volt nálam, a kik előadták, hogy Miskolcz város polgárai, miután tudomásukra jutott, hogy engem a miskolci rendőrség Kollár Anna eselédemmel folyt ügyemből kifolyólag 108 frt rendbírságban marasztalt el, 5k ezt az összeget magok között összegyűjtötték s azt részemre otthagyták nálam.

Miután ezek az urak nevüket nem mondták meg, én megköszönve polgártársaimnak irányomban tanúsított jóindulatát, a nyilvánosság útján vagyok kénytelen őket felkérni, hogy a nálam hagyott 108 frtot folyó hó 26-áig vegyék vissza. Nem fogadom el ezt az összeget először azért, mert a rendőrségnek ez a törvénytelen ítélete még jogerőre nem emelkedett, a mennyiben azt én velem még nem is közölték.

Nem fogadom el másodsor azért, mert nekem magamnak is van anyai anyagi tehetségem, hogy szerelmeim orvoslását eszközöljem. Vegyék vissza ez összeget polgártársaim azért is, mert azon nem remélt esetben, ha ez az igazságtalan ítélet jogerőre emeltnék, én ezt a magam által letendő 108 frthoz fogom a kívánt jótékony czíra csatolni.

Miskolcz, 1893. augusztus 22.

Polity Pál,
pékemester.

* E rovat alatt közlöttekért nem vállal felelősséget a szerk.

Legujabb

Szobapadló-fénymáz

mely 2 óra alatt teljesen meg van száradva, a padlónak színt és tükörfényt ad, öt különféle színben kapható:

Hochmann Miksánál

a Forgóhidnál.

1 Kilos doboz 90 kr.

Kitünő

tiszta asztali bor

kapható

HOCHMANN MIKSÁNÁL

a Forgóhidnál.

1 liter **שן** bor 42 kr.

1 „ asztali „ 40 kr.

Unterricht

wird ertheilt von einer distinguirten Damein **Französisch. Italienisch. Clavier. Zither. Handarbeit. Kalligraphie** und allen Gegenständen der Elementar- und Bürgerclassen in **deutsch u. ungarischer Sprache.**

Näheres:

Wilhelmine Conradt

Szemere-utca 28., Parterre.

Árverési hirdetményi kivonat.

A miskolci kir. tvszék, mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Varga Lajos végrehajtható-nak, R. Kovács István és neje Gothárd Veron végrehajthatást szenvedő elleni 200 frt követelés és járuléki iránti ügyében a miskolci kir. tvszék területén lévő a miskolci 6053. számú tjkvben 1. r. sz. 6302. h. r. sz. alatt foglalt egész szántóra 647 frt kikiáltási árban, II. a miskolci 3648. számú tjkvben a 1. r. sz. 6316. h. r. sz. alatt foglalt ingatlanból Gothárd Veront illető jutalékhoz 239 frt kikiáltási árban, III. a miskolci 2129. számú tjkben a 1. r. sz. 3998. h. r. sz. alatt foglalt pince 80 frt kikiáltási árban az árverést ezenel elrendelte s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az **1893. évi szeptember hó 28-ik napján délelőtt 9 órakor** ezen kir. tvszék árverelő helyiségében megtartandó árverésen a kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Az árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10% -át a kikiáltott kezéhez letenni. Kelt Miskolczon, 1893. évi augusztus hó 15-én. a kir. tvszék, mint telekkönyvi hatóság.

Sebe Atajos kir. tvszéki bíró.

VIG PÁL

műkarpitos és diszitő Miskolczon, Kis-Hunyad-utca 45. szám.

Van szerencsém a n. é. közönség szives tudomására hozni, hogy helyben, a **Kis-Hunyad-utca 45.** és **Széchenyi-utca 60.** sz. a házban létező

karpitos és diszitő műhelyemben

új, valamint javítási munkákat, teljes szoba-berendezéseket, azok felszítését, esetleg tapétázását is a legszolidabb árák és kezeség mellett elvállalom. — Régi butorokat új berendezéseknél jutányos áron átveszem.

Elválllok azonkívül butorok esomagolását, valamint minden szakmába vágó munkát. Diszitésekhez vagy garnitúrákhoz szükséges szövetek és bársonyok nálam dús választékban vannak.

A n. é. közönség b. pártfogásáért esd

kiváló tisztelettel

4-6

VIG PÁL műkarpitos és diszitő.

A BÚZAVÁSÁRTÉREN.

Csak néhány napig látható !!

SCHAEER muzeuma!

Rendkívüli nagy kiállítás mechanikai, történelmi élet-nagyságú viaszalakokban a leghiresebb mesterektől.

Ujdonság !! Épen most érkezett Angolországból !!

I. SZAKASZ.

AZ OROSLÁN-MEN YASSZONY.

II. SZAKASZ.

XIII. Leó pápa az arany trónszéken áldást osztva. (Mechánikai mű Jung műterméből Londonban.)

Judit Holofernes fejével, mechanikai mű. Ó tamoret, mechanikai mű Kaulbach után mintázva, Zeller tanártól.

Rudolf trónörökös, szül. Luxenburgban 1859. aug. 21., násült 1881. május 10. Stefánia főhercegnővel, II. Leopold belga király leányával, meghalt 1889. január 31. Mayerlingben, Baden közelében.

Egy mechanikai műdarab; az anyai szeretet. Egy páduai leány a szegényeszlapon, a spanyol in. quisiitóból.

Miss Lola az ezüst golyólejtőn balancirozva. Koch tanár, a mellbetegek elleni gyógyszer feltalálója. Kossuth Lajos a legujabb fölvetel szerint.

A muzeum reggel 9 órától este 10-ig van nyitva. Belépti-díj nappal, valamint este fényes kivilligítésnél 15 krajczár. Minthogy ezen tanulságos s tudományos kiállítás a legujabban és megtekintésre méltót nyújt és nagy utazásom alatt bel- és külföldön a legnagyobb megalégedésben részesültem, reménylen, hogy a n. é. közönséget itt is kielégíthetem. A n. é. közönség b. látogatását kérve, vagyok tisztelttel

Legujabb itt először látható a megboldogult német esaszár Ó felsége III. Frigyesen Brahman tanár által eszközölt gégefő kivágásának operatiója (tracheotomia.)

III. SZAKASZ.

Eredeti történelmi kiállítás bel- és külföldi ragadozó állatok, madarak, tengeri állatok, kagylók, bogarak gyűjteményéből.

IV. SZAKASZ.

Stereoskopia terem a legujabb látványokkal, operák, operették, ballettek, párisi színésznők, tájképek és életképekből.

Eredeti nagyságú mechanikus viaszalakokban látható I. Ferencz József Ó felsége, Stefánia öz. trónörökösé, I. Vilmos német esaszár Ó felsége, Bismarck hg., Lajos bajor király, XIII. Leó pápa, Liszt Ferencz. Egy a csatatéren elesett francia tiszt haldoklása.

nappal, valamint este fényes kivilligítésnél 15 krajczár.

SCHEER KÁROLY, muzeumtulajdonos.